

Carles Sala. Escriptor de literatura infantil

“Em diverteix jugar amb les paraules i inventar-me'n»

L'escriptor gironí, amb una vintena de títols publicats, ha creat un univers de fantasia i humor ben particular

Després del primer llibre em va passar el que ens sol passar quan fem alguna cosa que ens agrada: que et vénen ganes de repetir

SUSANNA OLIVEIRA

● Us imagineu un talp d'ulls grossos a qui no agradés anar per sota terra? I un garrí polit, un llop vegetarià, un gall afònic, un liró amb insomni, un pingüí fredoluc o una marieta sense taques...? Aquests són alguns dels protagonistes de *Sóc com sóc*, el primer llibre que va publicar Carles Sala, el 2008. Una faula sobre el respecte i la diferència, i l'inici d'un univers creatiu ben singular d'aquest autor gironí que combina tendresa, humor i molts impossibles. Històries que es llegeixen amb un somriure als llavis.

El 2008 va publicar el primer llibre i ja l'han qualificat com el Rodari català i l'han comparat amb Pere Calders. Com se sent?

Ostres, si que comencem forts... Doncs són d'agrair, afalacs com aquests, per descomptat. No es tracta de quedar enlluernat, és clar, que després no podria veure les lletres, però sí que és una manera que et reconeguin l'esforç que hi ha darrere uns textos aparentment senzills. Ara, intento agafar-m'ho amb filosofia...

Les seves històries són plenes de fantasia, humor i una barreja de quotidianitat i absurd. És fruit del seu positivisme?

Ara m'has fet riure... Per mi, una de les coses que marquen la manera d'escriure és la visió que es té de la realitat. Si et mires la vida com un joc, probablement jugaràs amb els mots o amb els personatges; si ets nostàlgic, potser tendiràs als textos melangiosos; si ets molt dolç, potser et sortiran històries ensucrades... O no, vés a saber. A mi, però, m'agrada que, poc o molt, els meus llibres portin un somriure a la coberta.

És clar que li agrada jugar i riure: juga constantment amb les paraules, se n'inventa...

Sí, sobretot perquè em diverteix molt! I pel que m'expliquen els lectors, ells també agraeixen que el joc es barregi amb les paraules. A més, estic convençut que amb aquesta mena de jocs és més fàcil despertar l'interès dels més petits per la llengua i per la lectura.

Ha fet de mestre i artesà. Quan va decidir escriure per a nens?

Doncs la primera història, *Sóc com sóc*, la vaig escriure precisament quan feia de mestre. Se'm va acudir una faula per parlar de la diferència i dels conflictes que sovint hi ha a les aules. Suposo que si hagués sabut dibuixar ho hauria plasmat en un dibuix, o si dominés algun instrument hauria compost una cançó..., però com que l'eina que domino és l'escriptura, doncs la vaig escriure. I després em va passar el que ens sol passar quan fem alguna cosa que ens agrada: que et vénen ganes de repetir.

A un que té èxit en la literatura infantil, sovint se li demana si algun dia escriurà per a adults. Es considera de segona, la literatura per a nens?

Massa sovint, sí. A mi em vénen ganes de riure quan algú em pregunta, amb tota la bona intenció del món: "Encara no t'atreveixes a fer el salt?" (a vegades contesto: "El salt, a qui?"). De la pregunta es pot deduir que si has de ser tan *atrevit* és perquè ara potser fas literatura de covards, i que si escriure literatura infantil és fer un salt (s'entén que cap amunt), la literatura infantil és a baix. Ep, estic fent psicologia de pa sucant amb oli!, però és fàcil arribar a aquesta conclusió. De tota manera, també em sembla que la literatura infantil i juvenil es té força més present ara que fa uns

anys, i que molts pares i mestres i alguns mitjans són conscients de la importància que té per als infants. Pel que fa a posar-me a escriure per a adults, de moment m'estimo més fer-ho des d'on ho faig, és a dir, escrivint literatura infantil però al cent per cent apta per al públic adult.

Quin és el seu procés de creació? S'apunta idees, escriu a raig, té la casa plena de paperets...?

Encara que tingui cosetes guardades al cap, em quedo més tranquil si també ho tinc en llibretes, paperets i coses per l'estil. De fet, tinc papers a la cuina, al costat del llit, al cotxe, a la butxaca... Tot plegat força caòtic, la veritat. Ara bé, quan decideixo desenvolupar un argument i redactar-lo, acostumo a ordenar i estructurar les idees. Llavors sóc força més disciplinat...

Quantes històries ha tirat a la paperera? Si és que n'ha llençat alguna...

En tinc un parell de mig desenvolupades esperant el seu moment, però a la paperera cap ni una. Quan em poso a redactar